

Pånyttfödelse

...ett bad till ny födelse... (Tit 3:5).

I pånyttfödelsen omintetgörs inte naturen, utan upprättas. Den omvände är samma människa, men förnyad. De olika själsförmögenheterna hos honom förstörs inte, utan de förädlas. Samma fiol, men nystämd.

Kristus gav inte den blinde mannen nya ögon, men ny syn åt de gamla. Kristus gav inte Lasarus en ny kropp, men återupplivade hans gamla. Så ger inte Gud i omvändelsen en ny uppenbarelse utan nytt ljus till den gamla; inte en ny själ men nytt liv i den gamla. Människans krafter likt strömmar, de torkar inte ut, men rinner i en ny kanal.

Sanningen är att människan i sitt fall från Gud är så överväldigande nergången och förgiftad, att reparation och lagning inte räcker, hon måste göras helt och hållet förnyad. Likt ett hus angripet av lepra, när det inte räcker med att skura utan det måste rivas och ett nytt sättas upp, men som när ett nedrivet hus återuppbyggs, används måhända samma timmer, stenar och material, som tidigare fanns i det, men nu är det nyanpassat och slipat. Det som var ruttet eller felaktigt i det har hyvlats bort, och det som saknades har lagts till. Så är det när den pånyttfödda byggnaden sätts upp, Guds Ande använder den gamla substansen och materialet - själen med dess förmågor, kroppen med sina delar - det som fanns i människan innan, men nu polerar och renar han dem, och anpassar dem efter Guds Ords rättesnöre.

Gud gör sig inte av oss som varelser, men det onda och förvrängda i vår varelse, och lägger därtill en ny skönhet av nåd som vi tidigare inte ägde. Vi tar av den gamla människans trasor, och klär oss i den nya människans dräkt, och så fortsätter vi, vad vår substans angår, som samma människa.

A Homiletic Encyclopedia, sid 4066